

KIS NAP

REGGELI AZ ÁGYBAN. (lásd 191. l.)

PÉTER ÉS AZ Ő FÓKÁJA.

— Elbeszélés a tengerész-életből. —

(Folytatás.)

OKÁIG álltam zokogva és keseregve barátom sirja mellett, aztán végre gondolkozni kezdtem a fölött, hogy mittevő legyek? A ház messze volt, és míg oda nem jutok, táplálékot sem találok, — igyekeznem kellett tehát, hogy mentül hamarabb oda érjek. Azt tudtam, hogy a heves szél nagyon messze elragadott volt a sájkával s legalább egy napi járásra vagyok a háztól; nem késtem tehát hanem egy botot törtem magamnak s utra keltem.

Keserves gyalogolás volt ez; oly tájakon kellett átmennem, hol azelőtt soha sem járt ember; sűrű őserdőkön, majd posványokon kellett átgázolnom; majd ismét sziklákon másztam föl és le s így haladtam tovább és tovább, míg végre beesteledett. Még messze voltam a háztól, de a sötétben nem mehettem s fáradtan, éhesen lefeküdtem egy bokor tövébe és elaludtam.

Másnap, még mielőtt megvirradt, már talpon voltam s folytattam utamat, — de csak nagyon lassan tudtam előre jutni, mert az éhség igen elgyengített; mindig lassabban mentem és sokszor már azt

hittem, hogy el sem érem többé a házat, midőn végre este felé megpillantottam a most már oly elhagyott szomorú lakot. Nehány percz múlva beléptem s az ott bőven volt eleségből csillapítván éhségemet, lefeküdtem és sokáig aludtam, mindig Pistával és zivatarral álmodozva.

Megerősödve keltem föl másnap reggel s elhatároztam, hogy bár magamra maradtam, kötelességemet teljesíteni fogom s vadászni fogok fókákra. Mondhattam voltam ugyan, hogy társaim nélkül, sájka nélkül nem tehetek semmit; de tudtam, hogy csónak nélkül is lehet egyetkettőt fogni a partok közelében s ezért munkához fogtam. Ismertem a helyeket, hol a fókák a napon sütörézni szoktak s mindennap fogtam néhányat; a zsirt kiolvasztottam és elraktam, a hussal pedig táplálkoztam, s így eltelt az idő.

Egy reggel ismét a parton jártam s a szigonyyal kezemben lestem fókákra. Egy szikla tetejéről láttam, hogy nem messze a homokos part mellett számos fóka uszkál; oda lopóztam s egy bokor mögé rejtözve vártam, míg valamelyik oly közel jó, hogy a szigonyt rádobhatom. — Csakhamar jött is egy fóka s a parton levő magas füvek közt eleséget látszott keresni; utána pedig jött egy egészen kicsinyke fiatal fóka. Előugrottam s az öreg fókára dobtam a szigonyt, mely mélyen furódott a nyakába; ezután a szigonyra erősített kötéllel gyorsan magam

után
A kis
nem
jött s
gényke
ezalatt
A kis
félénke

„N
bántlak
szóltam
jaimba
mert s
uszkál
most
naszos
vittem
mit ad

So
egy pá
hogy a
kiment
néhány
költött
sodikat

„A
hozzá,
hoztam
tem, k
s szöke
meglát
halacska
dobtam
izüen
moruan
megsaj
meg ar
fölneve
nehány

után huztam jó messzire a vitzól. A kis fóka nagy meglepetésemre nem futott vissza. Hanem utánam jött s bizonynyal nem tudta szegényke, mi történik anyjával, mely ezalatt már holtan hevert a földön. A kis fóka néhány lépésnyire tőlem félénken és csodálkozva állott meg.

„Ne félj, szegény kis állat, nem bántlak, gondodat fogom viselni,“ szoltam s a kis fókához lépve, karjaimba vettem. Hagyta magát vitetni, mert szokva volt a vízben anyja hátán uszkálni s talán azt hitte, hogy most is olyasmi történik vele. Panaszosan nyögdiélt, mialatt a házba vittem; itt aztán gondolkoztam, hogy mit adjak neki enni.

Sokféle szerszámaink közt volt egy pár hálónk is, és mivel tudtam, hogy a fóka szereti a halat, azonnal kimentem a tengerpartra és fogtam néhány halacskaát. A kis fóka jóízűen költötte el az első halat, de a másodikat már nem bírta lenyelni.

„Ah, egy kis sós víz kell neked hozzá,“ gondoltam s egy kupával hoztam tengervizet. Midőn visszatértem, kis fókám már az ajtóban volt s szökni igyekezett; de midőn engem meglátott, megállott, s midőn egy halacskaát a sós vízzel teli kupába dobtam, azonnal utána kapott s jóízűen megette. E mellett oly szomoruan nézett reám, hogy szinte megsajnáltam szegénykét; én öltem meg anyját s így elhatároztam, hogy fölnevelem a kis állatot. Miután még néhány halat megevett, elbujt egy

zugba s ott csendesen feküdt, mialatt én kimentem s a parton puha füveket szedtem össze s ezekből aztán ágyat készítettem számára, melyet készségesen elfoglalt.

Ezután napi munkámra tértem és mialatt zsirt olvasztgattam, eszembe jutott, hogy az én kis fókám szokva lévén ahhoz, hogy a tengerben uszkáljon, bizonyosan szeretne fürödni; de magammal nem vihetem a tengerhez, mert ha a vízbe jut, mielőtt egészen hozzám szokott és megszeliült volna, elszökik. Még az nap tehát egy nagy gödröt ástam a ház mellett és tele hordtam tengervízzel. aztán beletettem a kis fókát; nagyon tetszeni látszott neki a fürdő s vigan forgott ide-oda a vízben s ha egy-egy halat dobtam neki, mohón kapott utána, tőlem pedig cseppet sem félt többé.

Ezalatt történetesen füttyölgetni kezdtem; alig hallotta a fóka az első hangokat, megállott a vízben, figyelt s merően nézett arczomba; ha abba hagytam a füttyölést, folytatta uszkálását, s ha újra kezdtem, ismét megállott és figyelt. Ekként megtudtam, hogy az én kis fókám szereti a zenét.

„No várj, majd csinállok egy furulyát s aztán játszom neked.“

Éjjelre kivettem a vízből s a szobában lefektettem puha fűágyára, az ajtót pedig becsuktam, hogy el ne szökjék s aztán lefeküdtem és elaludtam. Azt álmodtam, hogy Pis-

(Folytatása a 182. lapon.)

ROMULUS ÉS REMUS.

Hallottatok, tanultatok
 Bizonytal históriát:
 Ki volt Rómulus és Rémus
 Azt is tudjátok tehát.

Ezek voltak, kik a híres
 Rómát megalapíták.
 Itten állnak előttem,
 A honszerző daliák

Csakhogy itt, hős Romulusnak
 Pisti gyerek a neve;
 Rémus meg csak hogy is mondjam?
 Az inczinfincz Petike.

Hanem azért, szó a mi szó,
 (Ugy-é dadánk, jó Boris?)
 Mi is építünk nagy várost
 Bárha házikókból is.

PAPA APRÓ CSELÉDJEI.

Ha sétálni indulsz, atyus,
 Vagy ha utra mégy:
 Erről nekünk üzenettel,
 Híradással légy,
 Mert mi, Tercsi és Jani,
 Fogjuk holmid hordani.

Próbáltuk a hordárságot:
 Csöppet sem nehéz.
 S a mit nem bir kicsi Jani,
 Birja nagy Teréz.
 Csizmáidat kezemen
 Nézd, mi könnyyen emelem.

De Jani is erős legény.
 A sétabotot
 És a roppant nagy keztyűket
 Vigan hozza ott.
 Mi vagyunk csak, papa, édes,
 Az ügyes, hü, kis cselédek.

De mi ingyen, kedves atyus,
 Semmit sem teszünk.
 Ingyen senki cselédei
 Sohasem leszünk.
 Tisztelt uram, kérjük szépen —
 Fizessen meg — csókos pénzben.

(Folytatás a 179. laphoz.)

ta barátom ott van a szobában, az asztalnál ül, majd ágyamhoz lép s kezemet megfogva költőget.

Fölrezzentem s mikor magamhoz térve, láttam, hogy Pista barátom csak álmomban jelent meg, a valóságban pedig a kis fóka dörzsölte hideg orrát kezeimhez.

„Ah! te költöttél fel? Jó! elnevezlek téged boldogult barátom emlékére Pistának.”

Igy lett a kis fókából Pista, s csakhamar megtanulta nevét s bár mily távolról kiáltottam, megértette és közeledett hozzám. Reggelenként, midőn ételt főztem, Pista kíváncsian nézte a tüzet s ha adtam neki kissé megáztatott kétszersültet; azt is jóízűen megette. Egy-két nap mulva már egész örömem és multságom telt a kis fókában.

Most tehát volt legalább társam; egy tehetetlen, oktalan, szegény állatka volt ugyan, de mégis segítette elviselnem szomorú állapotomat. — Már maga az elég dolgot adott, hogy eldelt szerezzek fókámnak s fürdőjét mindig friss vízzel megtöltsem, mert a naptól átmelegített vízben nem akart maradni.

Rövid idő mulva Pista fókám annyira hozzám szokott, hogy mindenütt nyomomban járt s nem jött soha kedve a tengerbe szökni, de mégis vigyáztam reá s gondosan távol tartottam a víztől, ha közel jártunk.

Ha szép idő volt, folyvást jártam fókavadászatra s aztán olvaszt-

gattam a zsirt. Igy mult hét után hét s végre megjött az idő, midőn kapitányunk ígérete szerint a hajónak meg kellett érkezni, hogy a zsirt fölvegye és minket, vagyis most már csak egymagamat megszabadítson a puszta szigetről; mindennap lestem a hajót, de nem mondhatnám, hogy nagy örömmel vártam volna; mindig az jutott tudniillik eszembe, hogy ha elhagyom a szigetet, el kell válnom kedves fókámtól. A hajó megérkezésére tüzött idő már hetek, hónapok óta elmúlt, — de a hajó csak nem mutatkozott.

Ezalatt az én fókám nagyra nőtt s mindig okosabb, tanulékonyabb s hozzám ragaszkodóbb lett. Ha ettem s egy darab hust magasra tartottam, Pista fölágaskodott utána, mint egy kitanított kutya.

„Megállj! majd megtanítlak valamire!” gondoltam egyszer. Láttam hajdan kutyát botra támaszkodva, két lábon sétálni s megpróbáltam fókámmal is. Vágtam egy erős hoszszu botot, a tetejére halat szurtam, a fóka, ezt látva, fölágaskodott s a bot mellett állott, mint egy katona; olyan furesa volt ez, hogy kénytelen valék nevetni, ami hónapok óta nem történt már rajtam. Ha jól viselte magát Pista, halat kapott mindig jutalomul.

Mikor fókám már jócskán nagyra nőtt, nem emelhettem mindig magam be és ki a fürdőből, hanem kerítést csináltam a gödör körül s aztán hagytam tetszése szerint ki- és be-

járni a
látszott
dobtam
s a víz
náltam
viz kö
meghuz
elől. E
hozzám
ban, a
készítet

Eg
de a l
gondoll
valami
viharba
volt k
bármily
kilencz
puszta
meg r
elfogyo
elég v
után s
hiszem
megtél
hű tár
s nem
hogy
gerpar
szire t
magam
mert e
is ölt
kénysz
hajóro
fogyni
és fók

járni a vízbe, ami nagyon kedvére látszott lenni. Ha egy pár halaeskát dobtam a vízbe, rögtön utána ugrott s a vízben lakomázott. Később csináltam neki egy kis házikót is a víz közelében, hogy legyen hová meghuzódnia a forró nap sugarai elől. Hanem éjjelre mindig bejött hozzám a szobába s ott aludt a zugban, azon ágyon, melyet első nap készítettem neki

Egyik hét mult a másik után, de a hajó csak nem érkezett. Nem gondolhattam egyebet, mint hogy valami baj érte a tengeren, talán viharban veszett el; mert az nem volt képzelhető, hogy a kapitány, bármily kegyetlen ember volt is, kilencz embert veszni hagyjon egy pusztá szigeten. Pedig ha társaim meg nem halnak, az eleség régen elfogyott volna; egymagamnak persze elég volt évekre. Hónap mult hónap után s mindhiába vártam, s azt hiszem, hogy Pista fókám nélkül megtévelyodtam volna. De a fóka hű társam volt, mindenhová elkísért s nem kellett többé attól félnem, hogy megszökik; elvihettem a tengerpartra is, — nem távozott messzire tőlem. Csak akkor nem vittem magammal, ha fókára vadásztam, mert ettől megijedhetett volna. Nem is öltem volna több fókát, ha a kényszerűség nem hajt reá; de a hajóról hozott eleség lassanként fogyni kezdett s így gazdálkodtam és fókahussal pótoltam időnként.

Végre lemondtam a reményről, hogy hajónk valaha visszatérjen; de egyuttal mindinkább nőtt bennem a vágy, szabadulni a szigetről és még egyszer embertársaim közé jutni. Elhatároztam, hogy egy magas ponton a parton nagy árboczra zászlót erősítek, és ekként, ha netalán valamely hajó e tájon járna, ennek figyelmét a szigetre irányozom. Ez kemény munka volt. Legelőbb, magas, egyenes fát kellett keresnem s azt nagy bajjal és fáradsággal a partra vontattam. Nagy erőfeszítéssel sikerült a magas árboczot fölállítanom, aztán megerősítettem kötelekkel, úgy hogy szilárdul állott és daczolhatott a legerősebb szélvészszel is. Azután elhunyt pajtásaim ruháiból nagy zászlót varrtam össze s ezt fölhuztam az árboczra.

Lobogómat messze lehetett látni a tengeren s biztos irányadóul szolgálhatott olyan hajóknak, melyek a szigeten tán kikötni akarnának; a sziget partjai nagyon sziklásak és veszedelmesek voltak és csak ott lehetett hajónak kikötni, hol a lobogó állott. Mindennap fölmentem a zászlóhoz, lesve, nem jön-e hajó; mindennap csalatkozva tértem vissza; pedig mindinkább vágytam szabadulni a szomorú szigetről, melyen ekkor már egy évnél többet töltöttem elhagyatottan.

(Vége következik.)

A Kis Tündér. (lásd 186. l.)

A TUDÓS TÖRKEJ. (lásd 186. l.)

A TUDÓS TÖKFEJ.

(Képpel a 185. l.)

Ászszolgája, van szerencsém,
 Servus, kicsinyek, nagyok!
 A kitünő filozófus,
 A híres tök én vagyok.

A koponyám belje magvas;
 Mert agyam tökmagból áll:
 Azt is tudom hogy ló nem hal
 S hogy a pohár nem fa-tál.

Hozzám tessék folyamodni,
 Mert hát én mindent tudok:
 Hogy a sulyok nem borotva
 S hogy a csirke nem tulok.

Azt is tudom, hogy a medve
 Nem repül, mint a madár,
 S hogy a borju nem szakajtó
 S hogy a kecske nem számár.

A KIS TÜNDÉR.

(Képpel a 184. l.)

Tiszta selyem a szoknyája
 Bársony a pruszlikja,
 Szőke haja hullámcszik,
 A mint igazítja.

Piros rózsza a hajában,
 Szalag-öve lebben,
 Ezüst csillog a ruháján,
 A csillagnál szebben.

Eboli, a kis tündér az.
 Sétál a fa-lábtón;
 Pufog a dob, recseg a kürt,
 Szól a sip kábitón.

Tolong a néző feléje,
 Tömegben, özönél,
 De a szívök hideg marad —
 Nézik — de közönyvel.

Recseg a kürt, sikit a sip,
 Megpufog a nagy dob,
 A kis tündér járja, járja —
 Tömeg tapsa csattog.

A kis tündér mosolyogva,
 Nagyvidáman járja.
 Csak úgy nézi a közönség,
 Eláll szeme-szája.

A kis tündér egyre tánczol,
 Mosolyogva járja —
 Meg sem pihen, folyton najtja
 Sipoló gazdája.

És tánczolva közéje lejt
 A bábész tömegnek.
 A tányéron rézkrajczárok
 Szomorun zörögnek.

A kis tündér alig meri
 Szemét fölemelni;
 Ah, és az a bádóg-tányér
 Nem akar megtelni.

Be sajnállak kicsi tündér!
 Szivedben bánat van
 Sajnállak, bár szalag-öved,
 S bár selyem ruhád van.

Nincsen atyád, édes anyád,
 Kik gondod viselnék.
 Piulással ke'l fizetned
 Rokolyádnak selymét.

Nincsen szüléd, árva vagy te
 S durva a te gazdád.
 Nem nézi az: sirsz, nevetsz-é
 Nem nézi — csak hasznát.

Akár hányszor látlak: úgy fáj
 Nekem a te élted.
 Ó be szánlak, be sajnállak
 Kis tündérke téged.

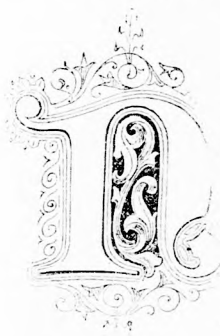

gyerme
 egy te
 ványny
 jutalom
 vonatko
 érdekes
 korig e
 voltak
 vagyis
 idővel
 magát.

A
 kedvelt
 szerint
 pástori
 egyene
 s így
 tére er
 különb
 kott; a
 ből, S

A
 gyönyö
 talra,
 szerepl
 s beve

A KARÁCSONYI BETLEHEM- JÁRÓK.

DÉPÉLETÜNKNEK
egyik igen érdekes
jelensége, a hazánk
majd minden vidé-
kén divatozó, ugy-
nevezett karácso-
ny-i betlehem-járás,
midőn a serdültebb

gyermek v. pásztoroknak öltözve,
egy templom-alaku papiros alkot-
vánnyal házról házra járnak, némi
jutalomért eljátszva Jézus születésére
vonatkozó rövidke színjátékukat. Ez
érdekes népszokás eredete a közép-
korig ér fel, midőn is nagy divatban
voltak az ugynevezett „mysteriumok.”
vagyis vallási színjátékok, melyekből
idővel a drámai költészet nőtte ki
magát.

A versezet a latin költők által
kedvelt pásztori versengések módja
szerint folyik, sőt az előforduló két
pásztornev: Tytirus és Korydon,
egyenesen Virgil pásztorainak nevei,
s így e körülmény igen régi eredet-
tére enged következtetni. A szöveg
különb. vidék szerint változni szo-
kott; az alább közölt Békés megyé-
ből, Szt.-András környékéről való.

A Jézust rejtő alkotványt köz-
gyönyörködésül leállítván az asz-
talra, a rendszeren négy tagból álló
szereplő fiúk közül előlép az első
s bevezetésül ezt énekli:

„Én angyali követségben
Küldtettem el hozzátok,

Hogy szivetekben ti nekem
Meleg szállást adnátok.
Többi pajtásaim is odakinn vannak.
Kérem eresszék be, mert könnyen meg
fagynak.

Gloria in excelsis deo!”

Most előlép a másik és így szól:

„Szervusz Tytirus főtársam!
Az éjszaka jaj mit láttam!
Egy alkörmös medvére találtam.
Midőn rútol megijedtem
Még az öreg pajtásomtól is elmaradtam.
De ha egyet fűttenek.
Be jön az öreg!”

Erre egyet fűttenek s előlép a
harmadik, szólván:

„Hopp isten jó estét, már én is itt vagyok!
Adjon az isten bort, buzát és palaczkot.
Eszteendőre kurtafarku malaczkot.
Szekeremnek kerekít,
Poharamnak fenekít,
Hogy igyanak egy kicsit. Vivát!”

A negyedik énekli:

Pásztorok keljünk fel,
Hamar induljunk el,
Betlehem városába,
Rongyos istállócskába.
Siessünk,
Ne késünk,
Ezen éjjel hogy még ott lehessünk.”

Erre mindnyájan együtt éneklik:

„A pásztorok amig nyájuk mellett kint
váltak,
Így szólottak ők egymásnak, hogy hirt
hallottak:

Menjünk el Betlehemig,
Lássuk meg azt mindvégig
Mi az angyal által jelentetik.
Gloria in excelsis deo!”

E közben egyik lefekszik; hozzá
lép egy társa és rázogatója, szólván:

„Kelj fel öreg,
Ne aludjál,
Betlehembe velünk
Elinduljál.
Urunkat a Jézust megmutatjuk neked.
A ki n. i. születt.
Kelj fel Korydon
Nagyot ütök hátadon:”

Erre a heverő :

Ne lármázz te golyhó,
 Nem vagy talán toklyó?
 Tudod, hogy az álom jó,
 Ne lármázz hát pajtás, hagy aluszok,
 Betlehembe hisz majd elindulok.
 Fölkelelek, elmegyek, azt elbigyed.
 A kicsi Jézusnak sajtot viszek.
 Nézd meg Jancsi a bundást,
 Fogjál göndör báránycát,
 Tarka kicsiny geduskát,
 Te, Jancsi, sipodat,
 Én viszem furulyámat
 Hátamon van az izsakom,
 Benne vagyon gyenge sajtom.
 Én viszek mikulát,
 Te viszel pikulát,
 Fújj neki egy nótát.
 Vigasztald a Jézuskát! "

Elölép egy harmadik és éneklí :

Gyűjtsétek össze a pásztorokat,
 Vigyünk Jézusnak ajándékokat.
 Egy sajtot, egy báránycát --
 Ilyen szegény pásztoroktól elég lesz,
 Még talán az aranytól is többet tesz.

Aztán egy másikhoz fordul, mond-
 ván :

Eredj öreg Betlehembe!

A másik. (kérdezve!) Debreczen!

Az első: Ne Debreczenbéli; Betle-
 Vígyl ajándékot a Jé-
 kának.

A másik. Zsuzsikának?!

Az első. Ne Zsuzsikának; Jézuskának!
 Vesd rád a keresztet!

A másik. Megegyem a perezet?!

Az első. Vesd rád a keresztet! Az atyának,
 szt. léleknek nevében.

A másik. Hát a fiu hol maradt?

Az első. Emitt tartja ni a zsákot kolbásznak!

Ezzel vége a játéknak, s meg-
 jutalmaztatván a fiúkat, szent éneket
 zengedezve, távoznak.

A GÖGÖS KIS PINCS.

MIKOR én még olyan kis leányka
 voltam, mint sokan az én
 kis olvasóim közül, nagyon
 szerettem a kis állatokat s
 mindig volt valami apró kedvenczem,
 hol egy kis czicza, hol egy ku-
 tyácska, majd egy madárka stb.
 Legnagyobb kedvenczem volt sokáig
 Puf, egy gyönyörű fehér czicza,
 mely azonban szomorú sorsra jutott,
 mielőtt teljesen felnőhetett volna.
 Egy este ellopózott a házból és al-
 kalmasint nyalakodván valahol,
 csapdába jutott s egyik lábát ott
 vesztette. Három vagy négy nap
 mulva tért csak haza, sántítva s
 szomorúan nyávogva, hogy szinte
 megsajnálunk szegényt. E szomorú
 esemény után Puf nagyon szelíd lett
 s mindig otthon ült; én gondját
 viseltem, ápoltam és sebe begyó-
 gyulván, — három lábon is elég
 ügyesen tudott járni; hanem soha
 sem lett többé teljesen egészséges,
 fél év mulva nagyon betegeskedni
 kezdett s végre is alig két éves
 korában meghalt s én könnyezve el-
 temettem.

Miután a cziczával ilyen szeren-
 csétlenül jártunk, papa azt mondta,
 hogy ne bajlódjunk, (t. i. én és
 Jenő testvérem) cziczákkal, hanem
 inkább neveljünk magunknak egy
 szép kutyácskát. Volt ugyan egy
 kutyánk az udvarban, de ez egy
 óriási bozontos komondor volt, Bodri,
 mely nem volt alkalmas arra, hogy

A KIS ZENEKAR. (lásd 191. l.)

szobában tartuk, mert épen nem volt valami ügyes kedves jószág; kötelességét az udvarban nagyon hiven végezte, éjjel-nappal örködött, és tolvaj ugyan be nem jöhetett az udvarba, ha Bodri ott volt; szeretjük is mindnyájan, hanem mert olyan esunya, durva és tanulatlan volt, nem vihettük föl a szobába, hol mindent fölforgatott volna s bizonynyal lábába harap minden látogatónak.

Épen azon töprenkedtünk Jenő bátyámmal, hol szerezhethnénk egy szép kutyácskát, midőn egy szép napon a papa két gyönyörű kis pineset hozott. Igazi angol fajta volt, s az egyiknek „Mylord“ a másiknak „Lady“ volt a neve. „Lady“ fekete tébe volt öltözve, azaz szép, fényes fekete szőre volt, nyakán pedig ezüst nyakkötő; boldogult Puf cizizámnak a kandalló mellett volt egy puha ágya zöld szőnyegen, ezt szántuk „Lady“ számára s a kis kutya félénken bujt el a pokrócz közé s csakhamar csendesen elszunyadt.

Egészen különböző volt a másik kutyácska, Mylord. Fényes fehér és fekete szőre lassan lógott le, mint egy kis kecskéé a nyírás előtt; élénk ragyogó kis szemei voltak s arczán oly bátorság, oly kihívó kifejezés ült, mint akármely gögös kis gyermekén.

Mikor a papa behozta Mylordot a szobába, ez cseppet sem látszott félénknek, nem is reszketett úgy mint Lady. Bátran és büszkén nézett

körül, mint a ki azt hiszi, hogy megilleti őt a hely a puha pamla-
gon és tudja, hogy mindenki szereti, a miben persze igaza is volt. Körülzaladgált a szobában, fölugrált a butorokra s midőn én megfogtam és a kandalló melletti pokróczra fektettem, kényelmesen elhelyezkedett s aztán olyforma pillantást vetett reám, mintha mondani akarná: „Jól van, kis gazdám! Nem sokára jó ismerősök leszünk s remélem, jó barátok maradunk.“ Ezzel befurakozott a szőnyegbe és jóízűen szundikált.

Mylord barátunk aztán úgy folytatta, amint kezdte. Valósággal olyan volt, de szinte tudni látszott maga is, hogy őt mindenki csodálja és nagyra tartja. Már pedig tudjátok, hogy a gyermekeknél is nagyon szép ugyan, ha ügyesek, okosak, hanem ezt nem szabad ám nekik maguknak mondogatniok; mert ha csakugyan okosak és ügyesek, mások úgy is észreveszik, ha pedig nem olyanok, hanem csak képzelik, akkor jobb volna hallgatniok.

Mylord nagyon tanulékony volt s Jenő mindenféle tréfás dologra megtanította. Fölállott hátulsó lábaira, szájában pipát tartott, fején sipkát viselt, oldalán pedig kardot, úgy hogy valóságos kis katona volt. A másik kutyácska, Lady, ezt csak messziről nézte, félénken és maga semmiképen sem akarta megtanulni.

A nyalánkságokat, de különösen a czukrot Mylord nagyon szerette.

Jenő
czukro
asztán
E
állt é
minda
Szeret
czukro
hogy
delme
Jenőre
a czuk
Jenő
bekap
tatta.

Jenő ezzel is megtréfálta. Egy darab cukrot Mylord fogai közé tett s aztán ujjaival intve szólt: „Vigyázz!”

Erre Mylord szépen két lábra állt és fogai közt tartotta a cukrot mindaddig, míg Jenő intett ujjával. Szerette volna ugyan megenni a cukrot, de mint okos állat tudta, hogy nem szabad addig, míg engedelmet nem kap. Csak nézett tehát Jenőre s gyakran egészen szétolvadt a cukor fogai közt, míg végre aztán Jenő szólt: „szabad” s ekkor Mylord bekapta a cukrot és jóízűen ropogtatta.

(Vége következik.)

A KIS ZENEKAR.

(Képpel a 189. l.)

A kezemben itt a kóta,
Megindulhat már a nóta.
Zúgó, zúgó
A nagyhasu brugó
Morog ó, zörög ő
A kissebbik bőgő.
Tata tata, ritata:
Igy harsog a trombita.
Duvaj, duvaj, dūdūdū
Igy czinczog a hegedű.
Lilili, lalala
Igy zeneg a fuvola.
Rop, rop, ropopop.
Igy perog a buta dob.
Dūdū, hegedű —
Ritata, trombita —
Lalala, fuvola —
Zúgó brúgo
Zörgő bőgő
Igy szól mindegyiknek hangja
Együtt van a zenebanda.
lhajla
Muzsika
Járja a ki akarja.

REGGELI AZ ÁGYBAN.

(Képpel a czimlapon.)

Sokat játsztunk, ugrándoztunk
A mult este, Janikám,
És most fáj a kis lábaeskánk
A nagy szökellés mián.

Be csak neki melegültünk!
Tán bizon meg is hülénk?
S még jó formán este sem volt,
Ágyaeskánkra ledülénk.

Kuczi, kuczi, köhögysz ugy-e?
Délelőtt föl nem kelünk,
Ágyaeskában iszunk kávé,
Párna közt lesz reggelink.

S ha meg volt a fölöstököm
Eljátszuk a fél napot
(De csak ám a paplan alatt)
S forgatjuk a „Kis Lapot“.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A helyesírási feladatra jó megfejtéseket küldöttek be:

Ifj. Kövér János. — Bergl Gyula. — Kovách Ilonka. — Grisza Izabella. — Schustler József. — Schwartz Izidor — Duchon Ilonka. — Ifj. Puchlin János. — Z. S. kalandja az oroszlanál, némi javítások után, meg fog jelenni.

Karácsonyra és ujévre!

Épen most jelent meg a

K I S L A P

képes gyermek-folyóirat

I. kötete, finom szines borítékkal.

Ára csak **2 frt. 60 kr.**

E kötet **szinezett czimképekkel** szintén most jelenik meg.

Minden könyvkereskedésben kapható.

ESTI IMA.

Este van már este.
Édes Istenem,
Légy védelmezőm te
Légy öröm nekem.

Ha párnára hajtom
Szegény kis fejem,
Apró álomtársul
Angyalt küldj nekem.

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. sz.

Felelős szerkesztő: Forgó bácsi. — Ára negyedévre 1 frt.

Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon.